ANUNŢURI

• Săptămâna trecută a primit Botezul micuţa **Anisia-Ecaterina**, al doilea copil al doctorului Călin şi al Tabitei.

• La de 5 ani de la trecerea la Domnul a Arhiepiscopului Justinian Chira al Maramureşului, grupul psaltic arădean „Sf. Ioan Damaschin" a dat răspunsurile liturgice la Liturghia şi Parastasul săvârşite sâmbăta trecută la mănăstirea Rohia. Fraţii noştri care au fost prezenţi acolo dau mărturie despre **minunea ridicării frunzelor toamnei în văzduh**, când nu adia nicio boare de vânt.

Aproape gata...

ŞTIRI

• Săptămâna trecută ne-am luat rămas bun de la mai mulţi oameni ai Bisericii: **Părintele Iov** Creţu de la mănăstirea Săraca, Timiş, duhovnic iscusit, înzestrat cu discernământ duhovnicesc, înţelept şi smerit; **arhimandritul Emanuil** Rus stareţul Mănăstirii Bixad din judeţul Satul Mare – ucenic al păr. Nicolae Steinhardt; **părintele Gherasim** de la Schitul Prodromu din Sf. Munte. Dumnezeu să-i aşeze cu drepţii! (sursa: basilica.ro)

• **Patriarhul Bartolomeu I al Constantinopolului**, în vârstă de 81 de ani, a suferit o intervenţie chirurgicală la inimă. Mai exact, medicii americani i-au montat un stent la inimă. Intervenţia a fost făcută în timpul celei de-a doua internări a liderului Bisericii Ortodoxe de la începutul vizitei sale în Statele Unite. (sursa: orthodoxtimes.com)

• La Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea" din Arad a avut loc o întâlnire academică cu tema „**Fenomenul morţii în era biotehnologiilor**". Simpozionul a reunit profesori de teologie, cadre universitare, medici, cercetători şi specialişti în domeniu din ţară şi din străinătate. În cadrul lucrărilor a fost aprofundată tema sfârşitului omului în această lume. (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

LIBĂRIA LOGOS ne recomandă

Andreas Konanos - *Flacăra. Omul care mi-a aprins un foc în inimă*

Vei vedea că lecturarea ei te va duce în altă parte, vei simţi şi tu în inimă un foc ceresc. În unele locuri vei simţi că pieptul ţi se înfoiară fără motiv. Alteori vei simţi că din ochi îţi curg lacrimi. Lacrimi de cucernicie, de emoţie, de sensibilitate, de blândeţe şi de atingere dumnezeiască.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 42 (LXI) 7 noiembrie 2021

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

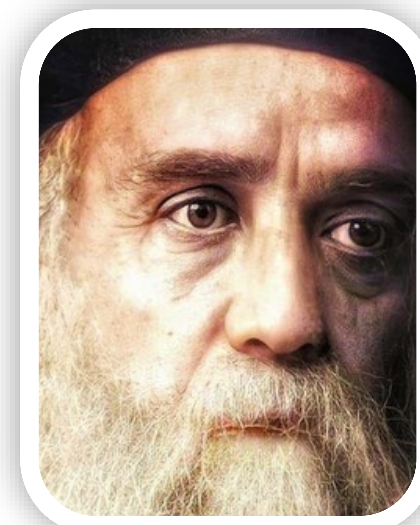
SCHIŢĂ DE PORTRET: *Omul credincios*

Zugrăvită de Sfântul Nectarie al Eghinei

„Inima sa rănită de dumnezeiescul dor şi cugetarea sa sunt afierosite lui Dumnezeu !

Ce frumos este chipul credinciosului! Cât de minunat este harul lui! **Frumuseţea** lui te încântă, iar măreţia lui exprimă încrederea credinciosului în Dumnezeu. **Seninătatea** care este întinsă peste chipul lui, exprimă pacea sufletului, iar **liniştea** lui exprimă netulburarea inimii.

Bunătatea întipărită pe chipul credinciosului, mărturiseşte liniştea conştiinţei sale. Credinciosul este înfăţişat ca omul care s-a slobozit de tirania nesfârşitelor griji ale vieţii, care istovesc continuu duhul, şi, de asemenea, ca omul a cărui încredere în Dumnezeu este înfăţişată în culorii vii peste caracteristicile chipului său.

Cu adevărat, credinciosul este înfăţişat ca un om **fericit**. Şi este fericit deoarece deţine deja vestirea despre provenienţa dumnezeiască a credinţei sale şi este convins de adevărul ei.

Dumnezeu a vorbit tainic în inima lui, iar glasul dumnezeiesc i-a umplut inima şi dumnezeiasca desfătare l-a inundat. Inima şi cugetarea sa sunt afierosite lui Dumnezeu. Inima îi arde de dragoste pentru Dumnezeu, iar duhul său se sileşte să se înalţe către El.

Credinciosul, având dezlegate legăturile egoismului, care limitează în chip înăbuşitor dragostea sa şi nu-i îngăduie să lucreze şi să vadă dincolo de un mic orizont din jurul său, a sărit departe şi s-a slobozit de tiranicul jug al robiei şi al egoismului, desfiinţând hidoasa adorare de sine.

Şi astfel, slobozit de legăturile lui, aleargă peste tot pe pământ, în toate direcţiile orizontului, şi se grăbeşte

Sfinţii săptămânii

SF. IOAN COLOV de la Pateric (†9 noiembrie 405)

Ucenicul Avvei Pamvo, prietenul Sf. Paisie cel Mare şi părintele Sf. Arsenie cel Mare

S-a întâmplat, ca nişte bătrâni la Schit să mănânce împreună unii cu alţii, şi era cu dânşii şi Avva Ioan. Şi s-a sculat un bătrân mare să dea vasul cu apă; şi nimeni n-a primit să ia de la dânsul, fără numai Ioan Colov. Deci s-au mirat şi i-au zis lui : cum tu, mai mic decât toţi fiind, ai îndrăznit să fii slujit de bătrânul ? Şi le-a răspuns lor : eu când mă scol să dau vasul, mă bucur dacă toţi vor lua, ca să am plată. Şi eu dar pentru aceasta am primit, ca să-i fac lui plată, nu cumva să se mâhnească, că nici unul n-a primit de la dânsul. Şi aceasta zicând, s-au minunat aceia şi s-au folosit de socoteala lui.

într-acolo unde îl cheamă **dragostea de aproapele**. Nu mai este nimic care să-l mai împiedice, nimeni care să-l influenţeze. Plăcerile lumii – care ca nişte râuri curg peste tot – şi desfătările bunurilor pământeşti, nu-l mai ademenesc. Idolul egoismului său a căzut şi s-a zdrobit, şi toate jertfele, prinoasele şi tămâierile pe care i le-a adus până acum, de acum înainte le va oferi numai lui Dumnezeu, pe Care de acum Îl iubeşte şi-l adoră din totul sufletul său. Este **cu totul dăruit**, atât cu sufletul, cât şi cu inima, **adevăratului şi viului Dumnezeu**. Şi astfel uită lumea şi adeseori uită să se îngrijească şi de trupul său.

Privirea lui se fixează în Dumnezeu, iar inima sa Îl caută neîncetat. Duhul său se îndeletniceşte cu cercetarea lucrurilor Sale, iar sufletul său se odihneşte în dumnezeiasca pronie a Creatorului. Toate creează în inima credinciosului simţăminte noi. Toată creaţia vorbeşte cu un glas tainic în sufletul său despre înţelepciunea şi bunătatea dumnezeiescului ei Creator. Îndeletnicirea sa este cercetarea lucrărilor lui Dumnezeu, iar bucuria sa este cea pricinuită de privirea la frumuseţea creaţiei. Îndeletnicirea inimii sale sunt toate cele care arată dumnezeieştile reprezentări ale binelui pe pământ, adică bunătatea, adevărul şi dreptatea. Fericirea sa, adevărată şi sigură, este neîncetata şi neîntrerupta comuniune cu dumnezeiescul Creator.

Cuvintele lui Dumnezeu sunt dulci ca mierea în gura lui. La ele cugetă ziua şi noaptea. Inima lui arde de dragoste pentru Dumnezeu. Aleargă către El şi pe El îl caută, cercetând cele create de El. **Neîncetata sa lucrare este desăvârşirea sa**, după putere, iar dorinţa sa arzătoare este asemănarea sa cu Dumnezeu. Dragostea şi adorarea lui Dumnezeu îi inundă inima sa rănită de dumnezeiescul dor. Lauda şi doxologia, mulţumirea şi binecuvântarea se îndreaptă către Dumnezeu cu căldură şi neîncetat din gura sa. Din buzele sale iese înţelepciune şi inima sa este plină de pricepere şi cunoaştere. **Viaţa sa este creatoare şi plină de armonie**. Trăieşte grăbindu-se, cu scop şi chibzuială, spre desăvârşire, pentru care a şi fost creat, şi se desfătează de îmbelşugata fericire care izvorăşte din bunătatea lui Dumnezeu.

Trăieşte pe pământ, însă petrecerea sa este în Ceruri. Fără să se istovească în problemele vieţii, are numai o preocupare, o grijă: să nu se îndeletnicească cu multe, ci numai cu un singur lucru de care are neapărată trebuinţă. Adică toată grija sa se întoarce spre împlinirea legii dumnezeieşti şi spre săvârşirea cât mai bine cu putinţă a faptei bune. Comuniunea oamenilor, de fiecare rasă şi neam, este comuniunea fraţilor de sânge şi pentru aceasta doreşte cu tărie să-şi întindă facerile de bine spre toţi. Se bucură de izbânzile lor şi se mâhneşte de durerile lor. *„Toată ziua miluieşte şi împrumută, şi dreptatea lui rămâne în veac"* . Inima sa nădăjduieşte întotdeauna în Domnul şi sufletul său este deja gata să stea înaintea Ziditorului său. Plin de nădejde şi curaj strigă împreună cu psalmistul: *„Domnul este mie ajutor şi nu mă voi teme ce-mi va face mie omul"* .

FERICIRILE (4)

„Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate, că aceia se vor sătura "

Că dreptatea într-adevăr satură. Dreptatea omenească, *„ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte"*, nu îmbogăţeşte, nu satură. Dar **dreptatea lui Dumnezeu într-adevăr te umple**. Şi plin fiind, şi împlinit văzându-te, şi deja văzând în faţa ochilor ceva din tainele Împărăţiei, îţi aminteşte viaţa dimprejurul tău, că nu toţi cunosc această dreptate. Şi când te nedreptăţeşte cineva – aşa cum era un om care blestema pe David Prorocul, şi David zice slugilor sale care voiau să-I omoare, că blestema pe rege: *„Lasă-l, dacă Dumnezeu a pus în inima lui să mă blesteme, să mă blesteme"*. Şi aşa, cel care s-a umplut de dreptatea lui Dumnezeu **începe să-i pară rău de semenii lui care încă nu au cunoscut dulceaţa asta**, slava asta. Şi se umple de milă pentru cei care nu au cunoscut ce i s-a dat lui să cunoască. Şi umplându-se de milă, ca şi David atunci, şi ca mulţi sfinţi, va revărsa milă acolo unde este el însuşi atacat de silnicia şi de urâciunea răutăţii omului.

Păr. Rafail Noica

Cântec de jale

(fragment)

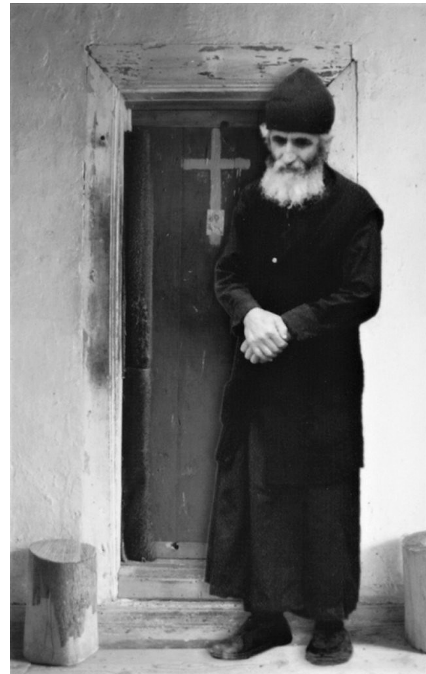
Radu Gyr

Din Rarău la Detunata
plânge ţara, geme gloata.
Din Orhei la Feldioara
plânge gloata, geme ţara.
Din Codrii Cosminului
la Crucea Măcinului,
din obcina bradului
la zănoaga vadului
spurcăciunea iadului.
Pacostele, caznele,
beznele, năpraznele,
molimile venetice
cu harapnice şi bice...

Lanţul, lacătul, căluşul
ne sunt cina şi culcuşul.
Ochii dacă vor lumină
vin zăvoarele să-i ţină.
Pasul dacă vrea să-nfrunte
vin cătuşele mai crunte.
Mâinile dacă se roagă
vine lanţul şi le leagă.
Limba dacă vrea să spuie,
uite-o, ţintuită-n cuie!
Şi răscoala dacă muge,
uite chei, uite belciuge!
Râde foamea la fereastră,
stă robia-n casa noastră
şi în faţa uşii, gata
să ne-nşface beregata,
joacă temniţa, turbata...

Alelei, groparule,
lotrule, tâlharule,
pune mâna pe lopată
şi fă groapa lată, lată,
ca să-ncapă jalea toată.
Fă-ne loc de-ngropăciune
peste oasele străbune.
Pune-ne-n pământ cu toţii,
şi strămoşii şi nepoţii
şi ne-aşează pe morminte
munţi de cremene fierbinte
peste fiu, peste părinte.
Inima să nu mai ştie
de prăpăd şi de robie!

PICIORUŞELE CARE DUC LA RAI - O minune a Sfântului Paisie Aghioritul

Constantin Militsos (Kostas, cum îi spuneau cei apropiaţi) s-a născut în anul 1960 în Argos, Grecia. A fost un copil vioi, plin de bucurie, căruia îi plăcea să exploreze tot ce era interesant în oraşul său – castru, ruine, teatrul vechi. Din păcate, primăvara vieţii sale s-a întunecat dintr-o dată. A fost diagnosticat cu o boală rară, paralizie cu ataxie neurologică. Kostas nu a mai putut să se mişte deloc de la gât în jos.

Totuşi, el nu şi-a pierdut credinţa, ci se ruga mereu să se întâmple o minune şi să poată merge iar. Era un copil foarte iubit. Tot oraşul avea grijă de Kostas: unul mergea dimineaţă să-i dea să mănânce, altul să-l spele, altul îi dădea tratamentul şi altcineva venea să-i citească. Locul lui era lângă strana de la Biserica Sf. Ioan Botezătorul.

Când a crescut, a descoperit Sf. Munte, căci prietenii săi îl duceau des acolo. Iar părinţii nu s-au arătat niciodată nemulţumiţi că trebuie să aibă grijă în mod deosebit de el. Îndeosebi părinţii de la mănăstirea Filoteu îl iubeau mult. Acolo avea chilia lui, când venea. Părinţii îi făcuseră chiar şi o rampă specială, ca să poată ajunge uşor la slujbe în scaunul lui cu rotile şi mai ales ca el să nu se simtă ca o povară pentru monahi.

Kostas avea mare evlavie la toate icoanele făcătoare de minuni din Athos, dar una era în inima lui pe primul loc: Icoana Glykofilousa de la Filoteu, în faţa căreia se ruga mult pentru însănătoşirea sa.

Odată se afla la mănăstirea Grigoriu, când s-a apropiat de el un om foarte bogat. Mişcat de starea lui Kostas, omul s-a oferit să-i plătească toate cheltuielile pentru a face o operaţie de transplant de celule în America. Tânărul a început să prindă nădejde, spunându-şi că rugăciunile i-au fost ascultate. America devenise o destinaţie mai apropiată decât orice chilie din Athos. Totuşi, trebuia să aibă binecuvântare pentru a merge, iar toţi s-au gândit la Stareţul Paisie de la Panagouda.

Stareţul a fost anunţat şi i-a transmis lui Kostas să-l aştepte a doua zi de dimineaţă, în piaţa din Karyes. A doua zi, Kostas, însoţit de un monah, scruta ceaţa neobişnuit de deasă, în aşteptarea Părintelui. Deodată s-a luminat totul şi l-a văzut pe Sf. Paisie apropiindu-se şi mângâindu-l pe picioare:

- Picioruşe dragi! Picioruşele acestea... câţi oameni vor duce în Rai!

Iar apoi i-a zis:

- Copilul meu Kostas, ridică-te să mergem într-o plimbare!

Kostas a rămas înspăimântat, nu atât din cauza cuvintelor Gherondei Paisie, ci pentru că, după ani mulţi simţea cum începe să i se încălzească sângele în vene. Şi cu ajutorul stareţului, Kostas s-a ridicat în picioare şi a început să umble. Oamenii din jur plângeau. La fel şi tânărul, care îi mulţumea neîncetat Maicii Domnului Glykofilousa. Doar Sf. Paisie nu zicea nimic, ci mergea cu ochii închişi, rugându-se neîncetat.

După ce au înconjurat piaţa, s-au întors la scaunul cu rotile. Gheronda l-a ajutat să se aşeze şi atunci Kostas a început să simtă că-i îngheaţă iar sângele în vene şi că tot corpul lui e mort din nou. Nu ştia ce să mai creadă. S-a întristat, crezând că a trăit un vis. Fusese o minune, dar acum era din nou imobilizat în scaun. Atunci Sf. Paisie i-a zis:

- Nu te duce în America! O să ajungi „cobai". Întoarce-te acasă!

Kostas l-a privit şocat în ochi:

- De ce? Doar m-aţi văzut înainte... Mergeam, eram bine!

Sfântul i-a răspuns:

- Copilul meu, am făcut această plimbare ca tu să înţelegi cât de uşor este pentru Dumnezeu să te facă bine. Totuşi, cu multă răbdare şi rămânând în scaunul tău, Îl vei slăvi astfel pe Dumnezeu pentru planul Său, iar sufletul tău se va folosi mult. Să ştii că vei fi în Rai încă din această viaţă. Nu deznădăjdui. Dumnezeu are planul Său. Ştie El de ce te ţine acolo. Sufletul tău se va sfinţi, şi împreună cu tine, toţi oamenii care te ajută. Nu deznădăjdui, ci ai credinţă! Vei trăi în dureri câtăva vreme, însă anii de aici sunt număraţi, pe când Raiul e o veşnicie!

Şi îi mângâia mereu picioarele spunând: *Aceste picioruşe! Câţi oameni vor duce în Rai!*

Kostas s-a întors în oraşul său şi a trăit mult mai mulţi ani decât îi dăduseră medicii. A adormit în Domnul la 52 de ani. Cei care l-au văzut în ultimele clipe spuneau că avea un zâmbet întipărit pe chip. Acum Kostas, cel care a făcut ascultare şi răbdare, îi ţine pe braţe de rugăciune pe toţi cei care l-au ajutat. *Să-l pomenim şi să avem binecuvântarea sa şi a Sfântului Paisie!*

Calendarul mărturisitorilor

Protos. PIMEN BĂRBIERU

(†8 noiembrie 1982)

14 ANI DE TEMNIȚĂ *pentru Hristos*

❝ *Seara se retrăgea ca să nu poată fi văzut de gardian prin vizetă și se ruga lui Dumnezeu cu credință adâncă.*

Provenea dintr-o familie numeroasă de credincioși din Matca, Tecuci. Tatăl său a murit pe front în Războiul de Reîntregire, iar în mai puțin de un an, tifosul a secerat-o pe mama sa și, la scurtă vreme, și pe cel mai mic dintre copii. Ceilalți șase - cinci băieți și o fată - au fost luați de suflet de către rude, iar apoi patru dintre ei au luat calea călugăriei: Nifon Bărbieru, fost slujitor la Mănăstirea Pasărea și stareț la Mănăstirea Cernica; protosinghelul Pimen Bărbieru; ieromonahul Dorotei Bărbieru, viețuitor la Mănăstirea Cetățuia-Argeș, și monahia Doroteea Bărbieru, de la Mănăstirea Pasărea.

Părintele Pimen a intrat în cinul monahal, ajungând stareț la **Schitul Cetățuia** din Muscel. Pe stânca semeață ce străjuiește intrarea în inima Muscelului, Pimen s-a rugat pentru bunul mers al acestui lăcaș. Traiul la schit era greu: locul sălbatic și izolat, fiind aproape ca o fortăreață. Totuși, pentru a se nevoi mai mult, el s-a hotărât să petreacă Postul Mare al anului 1944 într-una din grotele de sub schit, așa cum o făceau cândva schimonahii care viețuiau aici complet izolați în sălbăticia locului. Pe o scară de frânghie a coborât într-o mică peșteră și, la lumina făcliei, pe un pat de piatră, a descoperit sub o pânză de păianjen oasele unui sfânt român, care-și încrustase pe perete numele și anul morții: Ioanichie, † 1638. A anunțat obștea pentru această dumnezeiască minune și a adus moaștele în mica bisericuță a schitului, unde le-a dat toată cinstirea și rugăciunea. Este vorba de **Sf. Ioanichie cel Nou de la Muscel**.

Părintele Pimen a rămas în Istoria Bisericii ca slujitorul care în 1948 a primit jurământul depus de membrii **grupului de rezistență anticomunistă condus de frații Arnăuțoiu**. Aceștia au jurat pe Sf. Evanghelie din Cetățuia că vor elibera patria și neamul „din ghearele fiarelor comuniste-bolșevice". Părintele Pimen i-a ajutat cu alimente, logistică și i-a găzduit. Autoritățile comuniste l-au arestat în 1948. După anchete aspre și torturi chinuitoare îndurate în beciurile Securității, starețul Pimen a fost judecat și condamnat la 25 de ani de temniță grea.

A cunoscut detenția politică în închisorile de la Pitești, Jilava, Tg. Ocna, Baia Sprie și Aiud, unde era unul dintre duhovnicii deținuților. La *Baia Sprie*, starețul Pimen a fost scos la munca silnică, în mina de aici. De Paști, în anul 1953, în măruntaiele pământului, **din sfredele a făcut clopot și din pânză albă epitrahil** și astfel le-a vestit celorlalți deținuți Învierea Domnului.

La *Aiud* își alesese un colț din celulă în care dimineața, la prânz și seara se retrăgea ca să nu poată fi văzut de gardian prin vizetă și se ruga lui Dumnezeu cu credință adâncă. Un coleg de celulă va scrie despre el: *„Când l-am văzut pentru prima oară pe părintele Pimen Bărbieru, era foarte slab, mai mult piele și os. Avusese câteva hemoptizii. Mânca foarte puțin. Am stat în aceeași cameră de la etajul I; mă împrieteneisem repede cu el, căci firea îi era comunicativă: un om blând și cu o conversație plăcută."*

În spitalul-închisoare de la Tg. Ocna, când erau scoși deținuții în țarc, la plimbare, părintele Pimen se oprea pe neașteptate și așa începea să se uite la cer că toți milițienii își ridicau fruntea, să vadă și ei ce-i atrăgea lui atenția. Nedând cu ochii de nimica, reveneau cu privirile asupra lui și-l întrebau nedumeriți:

- *Ce te uiți, bă, banditule?*

- *Aștept să se pogoare îngerii, să-i alunge pe draci*, răspundea el.

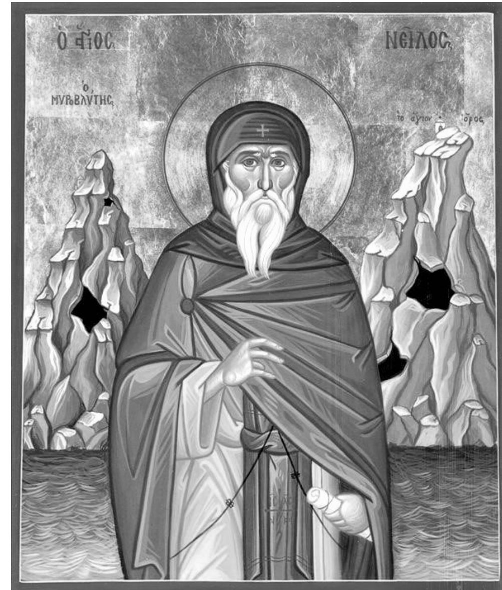
Credința în Dumnezeu l-a întărit și l-a făcut să treacă peste orice suferință. Munca în subteran și lipsurile din pușcărie l-au îmbolnăvit, însă, grav de tuberculoză. A fost eliberat în 1964, după 14 ani de închisoare retrăgându-se la Mănăstirea Cernica, la Sitaru, și apoi ca duhovnic la Pasărea. În 1982 a trecut la cele veșnice.

Să mijlocească înaintea lui Dumnezeu și pentru noi!

Sfântul NIL ATHONITUL, Izvorâtorul de mir

(†12 noiembrie 1651)

- Profeție despre sfârșitul lumii -

Sfântul Nil Izvorâtorul de mir a trăit în binecuvântatul pământ al Maicii Domnului, Sfântul Munte al Athonului. Cuviosul era de loc din Peloponez. La început s-a închinoviat în Mănăstirea Maicii Domnului „Malevi", unde nu după mult timp a fost făcut ieromonah. Apoi, alături de unchiul său – părintele Macarie -, a plecat la Muntele Athos și acolo s-a nevoit ca zăvorât aproape jumătate de veac, până la capătul zilelor lui, într-un loc muntos și pustiu ce se numea „Pietrele Sfinte". Săvârșindu-se el către Domnul, din sfintele lui moaște a izvorât șuvoi de mir, care curgea din vârful acelui munte și se vărsa în mare. Această minune nemaivăzută a adus la acel loc oameni greu bolnavi de pretutindeni. Mulțimea lor atât de mult a tulburat liniștea unuia dintre ucenicii Sfântului Nil, încât, rugându-se acesta Sfântului, mirul a încetat pe dată să mai curgă.

Sfântul Nil Izvorâtorul de Mir a fost unul dintre marii asceți ai lumii. Deși a trăit în veacul al XVII-lea, ne-a lăsat următoarea **profeție despre sfârșitul lumii**:

„Începând cu anul 1900, până la mijlocul veacului douăzeci, **oamenii și lumea întreagă vor ajunge să fie de nerecunoscut**. Când se va apropia timpul venirii lui antihrist, mințile oamenilor se vor întuneca din pricina patimilor trupești. Răutatea și înșelăciunea vor crește tot mai mult.

Lumea se va schimba și oamenii se vor schimba. **Bărbații nu se vor mai deosebi de femei**, din pricina nerușinării îmbrăcămintei și a felului cum își vor purta părul. Oamenii se vor sălbătici, ajungând ca fiarele, din pricina ispitelor și înșelăciunilor antihristului.

Părinții și bătrânii nu vor mai fi cinstiți. Iubirea dintre oameni se va stinge. Păstorii creștini, adică episcopii și preoții, se vor umple de slavă deșartă (afară doar de câțiva dintre ei), nemaiputând deosebi cele de-a dreapta de cele de-a stânga. **Toate obiceiurile cele vechi ale creștinilor și ale Bisericii vor fi schimbate**. Curăția nu se va mai găsi între oameni, iar desfrânarea va domni peste tot.

Minciuna și lăcomia se vor lăți peste tot. Vai celor ce vor aduna bogății peste bogății! **Desfrânarea, adulterul, sodomia, hoția și uciderile vor domni în acele timpuri**. Din pricina înmulțirii fărădelegii, oamenii vor fi lipsiți de orice mustrare de conștiință și de harul Duhului Sfânt, pe care l-au primit la Botez.

Bisericile vor fi lipsite de păstori evlavioși. Și vai creștinilor care vor rămâne în lume, în acele timpuri! Și **vai celor ce vor fi lipsiți de credință**, căci nu vor mai vedea lumina cunoștinței la nimeni! Creștinii adevărați vor fugi atunci în locuri sfinte, unde se vor adăposti, ca să-și găsească liniștea și să se îngrijească de suflet. Căci în lume vor avea doar greutăți și piedici.

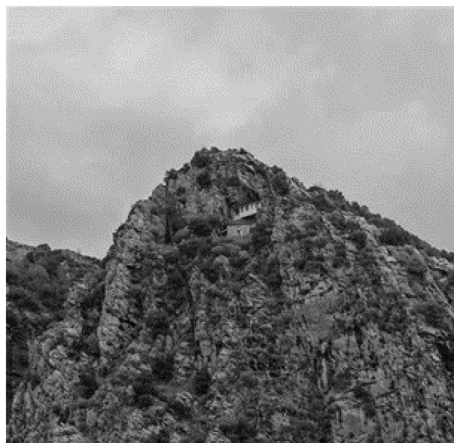
Toate aceste lucruri se vor întâmpla, pentru că atunci antihristul va domni peste toată lumea. Acela va lucra semne și minuni și va înzestra cu înțelepciune pe nenorociții oameni, așa încât vor născoci căi de a vorbi unul cu altul, dintr-o parte a pământului într-alta. Vor zbura ca păsările prin aer și vor străbate adâncul mării, asemenea peștilor.

Oamenii ce vor trăi având de toate, vor fi niște nenorociți, căci nu vor cunoaște că toate acestea sunt înșelăciuni ale antihristului. Iar antihristul îi va face să creadă, prin născocirile sale, că Dumnezeu cel în Treime nu există.

Atunci preabunul Dumnezeu, văzând ticăloșirea lumii, va scurta acele zile pentru cei aleși, căci antihristul va încerca să ducă în rătăcire și pe cei aleși. Apoi se va arăta deodată sabia cea cu două tăișuri, și va tăia pe înșelător și pe cei care i-au urmat lui."

Pentru rugăciunile lui, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu miluiește-ne pe noi!

I.G.

Peștera Sfântului Nil Izvorâtorul de mir

Pagini de istorie

TUDOR VLADIMIRESCU și Biserica

Preot Ștefan

Și au zis: „Nu va vedea Domnul, nici nu va pricepe Dumnezeul lui Iacob". Înțelegeți, dar, cei neînțelepți din popor, și cei nebuni, înțelepțiți-vă odată! Cel ce a sădit urechea, oare, nu aude? Cel ce a zidit ochiul, oare, nu privește? Cel ce pedepsește neamurile, oare, nu va certa?

(Psalmul 93, 7-10)

Și precum oarecând în vechime pe poporul lui Israel l-a auzit Dumnezeu și, prin Moisi, l-a scos din pământul robiei, și l-a purtat, hrănindu-l cu pâine din cer, prin pustie spre pământul făgăduinței, ca și cu un nou Israel a lucrat Dumnezeu cu poporul său românesc, cel necăjit și împilat, mai ales după întunecatul veac fanariot, și a ridicat un nou Moisi, pe Tudor cel din Vladimirul Gorjului.

El a fost împuternicit de Dumnezeu să scoată poporul său românesc din casa robiei și din lanțuri, și să-l poarte spre țara dorită. **Tudor nu a văzut împlinindu-i-se dorul, precum nici Moisi țara făgăduinței**, decât de departe, dar urmașii lui au văzut-o și s-au așezat în ea.

Se naște în anul 1780, în Vladimirii Gorjului, din părinții Constantin – țăran liber din Prejna, Mehedinți, pe care îl pierde din pruncie, rămânând orfan de tată, și mama Ana, care va muri și ea de moarte năprasnică, atunci când o vede pe unica sa fiică în pericol de a fi răpită de o ceată de greci. Tudor se luptase să-și scape sora, care era logodită cu renumitul zapciu și apoi haiduc, *Iancu Jianu*, cu care el va rămâne foarte apropiat.

În casa părintească **a învățat carte cu un călugăr**, Gheorghe Duncea. Fără multă școală organizată, Tudor a fost **un foarte bun autodidact**. Mai târziu, devenind omul de casă al boierului Glogoveanu din Craiova, învață bine limba greacă și are acces la o bogată bibliotecă. Ajunge un foarte bun negustor și devine arendaș, adunând avere.

Tudor era o fire tăcută și gânditoare. Nu s-a însurat, ba chiar a rămas o mărturie dată de C.D. Aricescu în Istoria sa. Fiind întrebat de un țăran de ce nu se însoară ca să rămână vătaf de plai, acesta îi răspunde: ***„Eu nu sunt făcut nici pentru avere, nici pentru muiere! Sunt făcut pentru altceva"***.

> **„Ceea ce am semănat va răsări grâu curat țării mele.**

Între anii 1806-1812 se înrolează în armata țaristă și luptă activ în războiul ruso-turc, ajungând comandant de batalion. Se vădește a fi **un foarte bun militar și tactician.** Țarul Alexandru I îl decorează cu ordinul „Sfântului Vladimir" și grad de locotenent. Întors în țară, este numit comandant de panduri peste două județe, Gorj și Mehedinți, iar între 1812-1819 este vătaf de plai la Cloșani (Mehedinți), care echivala cu ceea ce astăzi înseamnă prefect de județ. Iată cum îl prezintă un contemporan: ***„de vârstă mijlocie, are fața prelungă, plină, ochi de culoare închisă... Este înarmat cu două pistoale și un cuțit, vorbește destul de bine nemțește, pare a avea sânge rece"***. Avea relații atât cu pandurii, cât și cu boierii de toate rangurile, dar și cu preoțimea și ierarhia superioară a Bisericii.

A călătorit mult în țară și în străinătate, învățând câteva limbi străine, și a legat **o strânsă prietenie cu intelectuali ardeleni** precum protopopul *Nicolae Stoica de Hațeg* și mai ales *Gheorghe Lazăr*. Mai târziu, în perioada revoluționară, Gheorghe Lazăr îi va deveni sfetnic apropiat.

Tudor a fost **mereu un om apropiat Bisericii neamului său**. În 1808 ctitorește biserica din Prejna – satul natal al tatălui său -, unde i-a și fost zugrăvit chipul, și dăruiește acesteia cărți de cult și 30 de stânjeni de pământ.

Duhovnicul său a fost arhimandritul Chiriac Râmniceanu de la schitul Cioclovina de lângă Tismana. Tudor face donații în bani schitului, dar și altor biserici și mănăstiri, în special bisericii din Cloșani, iar prin testament a rânduit să se facă danii la Muntele Athos și la Sf. Mormânt.

De fiecare dată când venea la București prin anii 1800-1803, se întâlnea și cu viitorul **episcop Ilarion Gheorghiadis**, care pe atunci era staretul mănăstirii „Sf. Ioan cel Mare" din București. La Curtea de Argeș, tradiția locală vorbește despre faptul că la episcopia condusă de Ilarion s-ar fi schițat planul revoluției ce urma să pornească de la Padeș. Iar în cancelaria de la Cotroceni, de unde „Domnul Tudor" a condus țara din martie până în mai 1821, Ilarion, minunatul episcop și credinciosul sfetnic, a fost nelipsit. Proclamația de la Padeș poartă fără îndoială și amprenta sa.

Ierarhul îl ajută pe Tudor până la moartea acestuia, nedezlipindu-se de dânsul. Proclamația către bucureșteni a lui Tudor din martie 1821 vădește clar și mâna, și duhul lui Ilarion, mai ales prin cuvintele preluate din Sf. Scriptură, dar și prin revendicările referitoare la viața bisericească. După mărturiile vremii, duminică

8 martie, după Liturghie, când pandurii împreună cu bucureștenii îl proclamă domn pe Tudor, vlădica Ilarion l-a uns domnitor. Tot vlădica Ilarion a compus celebra cântare **„Mugur, mugurel"**, care a devenit imnul pandurilor lui Tudor.

Preoții și călugării l-au sprijinit pe Tudor. Mănăstirile Tismana, Strehaia, Gura Motrului, Lainici au fost alături de el moral și financiar, dându-le adăpost pandurilor lui și după moartea sa.

Steagul revoluționar al oastei de panduri, tricolor și cu ciucuri tricolori, având reprezentată pe el **Sfânta Treime, încadrată de Sf. Mare Mucenic Gheorghe și de Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron**, iar în partea de jos vulturul purtând în cioc crucea, dă mărturie concludentă despre cât de mult valora pentru el și pandurii lui legătura cu Dumnezeu și Biserica neamului, și până la urmă în care își puneau toate așteptările și nădejdea.

Mișcarea revoluționară a lui Tudor a fost înfrântă, iar el ucis mișelește de ai lui: creștini greci, români, împlinind și urmând astfel modelul hristic, dar duhul și lucrarea lui au biruit. N-au încetat să existe cetăți de scăpare pentru idealul național, precum salba de mănăstiri oltene, cu fortificații întărite de Domnul Tudor, și anume: Biserica, cultura națională, demnitatea românească și iubirea de moșie și de neam. Căci Domnul Iisus Hristos zice: *„Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă; adevărat grăiesc vouă: nu veți sfârși cetățile lui Israel, până ce va veni Fiul Omului"* (Matei 10, 23).

VECERNIA și UTRENIA,
trepte obligatorii spre Sf. Liturghie

Preot Lucian

Constatăm în ceea ce-i privește pe credincioșii noștri că aceștia **nu participă la Vecernie și la Utrenie în același număr mare în care participă la slujba Sfintei Liturghii**. Bineînțeles că Sfânta Liturghie este centrul cultului creștin, toate celelalte slujbe fiind structurate în jurul ei. Aceasta nu înseamnă însă că ele pot fi desconsiderate sau că pot fi prețuite mai puțin decât Sfânta Liturghie. Dacă observăm faptul că atât Vecernia, cât și Utrenia sunt organizate în jurul Sfintei Liturghii, atunci va trebui, desigur, să înțelegem că **aceste slujbe ne pregătesc pentru Sfânta Liturghie**. Participând la Vecernie în seara precedentă săvârșirii Sfintei Litrughii, iar dimineața, înaintea Liturghiei la slujba Utreniei, ne-am încadra într-un **urcuș duhovnicesc care ar culmina în împărtășirea cu Hristos** la Sfânta Liturghie. Am înțelege astfel faptul că Vecernia și Utrenia sunt treptele pe care obligatoriu ar trebui să le parcurgem pentru a ne putea împărtăși cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

Din păcate, noi am pierdut astăzi foarte mult din vedere faptul că finalitatea săvârșirii Sfintei Liturghii este împărtășirea credincioșilor și că numai prin aceasta Liturghia își atinge în chip deplin scopul pentru care este săvârșită. În sensul acesta, Vecernia și Utrenia, alături de post și de Spovedanie, care sunt obligatorii pentru împărtășirea cu Sfintele Taine, ar deveni modul concret al pregătirii noastre pentru cuminecarea cu Hristos. De altfel, dintre povățuirile din Liturghier care se referă la pregătirea pentru Sfânta Liturghie, una recomandă participarea la cele șapte Laude, sau măcar la Vecernie și la Utrenie.

Dacă noi am înțelege că Vecernia și Utrenia fac parte din rânduiala pregătirii pentru această împărtășire, atunci nu ne-am putea îngădui niciodată, având în vedere Liturghia de a doua zi, să lipsim de la Vecernia din seara zilei de dinainte, iar dimineața, am înțelege că pentru a ne putea apropia de potirul euharistic într-o stare de pregătire duhovnicească, ar trebui să ne silim să ajungem și la slujba Utreniei. Vecernia și Utrenia n-ar mai constitui astfel slujbe izolate, la care se poate, în mod facultativ, participa sau lipsi, după socotința fiecăruia, nici nu neam raporta la participarea la ele ca la obligații religioase imperative, ci am simți ca un imbold lăuntric bucuria participării la aceste slujbe, ca o pregătire a noastră pentru întâlnirea deplină cu Hristos, în împărtășirea din cadrul Sfintei Liturghii.

În modul acesta de înțelegere a rostului celor două slujbe, bisericile noastre ar trebui să fie la Vecernii seara, și la Utrenii dimineața, la fel de pline ca și la slujba Dumnezeieștii Liturghii.